

בש"פ 916/18 - יהושע שוקי רבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 916/18

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העורר: יהושע שוקי רבי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) במ"ת 48950-08-16 מיום
15.1.2018

תאריך הישיבה: כ"ו בשבט התשע"ח (11.2.2018)

בשם העורר: עו"ד ניר זנו; עו"ד ירון ברזילי; עו"ד זהבה קרן; עו"ד
נטע פוקס; עו"ד דניאל דרוביצקי

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו; עו"ד צחי הבדלי

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) שקיבל את בקשת המשיבה לעצור את העורר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

1. ביום 21.8.2016 הוגש נגד העורר ונאשמים נוספים כתב אישום האוחז 10 אישומים, הרביעי בהם הוא הרלוונטי לעניינו של העורר, במסגרתו מיוחסות לו עבירות של רצח בכוונה תחילה וקשירת קשר לביצוע פשע. לפי הנטען בכתב האישום, ביום 20.2.2012 נרצח דניאל סמרה ז"ל (להלן: סייהו) ולפי חשדם של א.א., ב.ב. (הם עדי מדינה בהליך), העורר, שלמה גבריאל (להלן: גבריאל) ואחרים, שרון מזרחי ז"ל (להלן: המנוח או מזרחי) סייע בדרך כלשהי לרצח של סייהו. לפיכך, גמלה בלבם ההחלטה לגרום למותו של מזרחי (להלן: הקשר). על פי כתב האישום, במסגרת הקשר ולשם קידומו, החלו א.א., ב.ב., העורר, גבריאל ואחרים לעקוב אחר המנוח במטרה להתחקות אחר תנועותיו, בין היתר בתצפיות על המנוח כששהה בבית אמו, בביתו או בבית קפה ברחוב רוטשילד בראשון לציון (להלן: בית הקפה ברוטשילד). ביום 20.6.2012, סמוך לשעה 01:19, הגיעו ב.ב., העורר וגבריאל לקרבת ביתו של המנוח בגבעת שמואל במטרה לעקוב אחריו. בנוסף, במועד שאינו ידוע למשיבה, לאחר שגילו הקושרים כי המנוח מבקש להשיג נשק כדי לפגוע באחר, החליטו להערים על המנוח ולגרום לו לפגוש בהם באמתלת שווא שלפיה הם יספקו לו את הנשק, ואז ירצחו אותו. לצורך מימוש תכנית הקשר, סיפק גבריאל רכב גנוב, העורר סיפק אקדח ותואם מפגש עם המנוח, שאליו היו אמורים להגיע א.א. והעורר. ברם, א.א. והעורר לא הצליחו להתניע את הרכב והתכנית בוטלה.

2. לפי האמור בכתב האישום, בסופו של דבר ניצל ב.ב. את רצונו של המנוח להשיג אקדח וסיכם עם העורר כי הוא (ב.ב.) יציע, במרמה, למנוח, להיפגש עם אדם מטעמו שיעביר לו את הנשק והעורר – שיגיע לפגישה עם הנשק – ירצח באמצעותו את המנוח. ביום 9.9.2012 קבע ב.ב. עם המנוח פגישה ברחבת החנייה ברחוב האילנות 48 בבת ים (להלן: החניון). המנוח הגיע למקום בשעה 22:00, שם המתין לו העורר כשברשותו שני אקדחים. העורר ניגש אל המנוח, שנותר ישוב ברכבו, וירה בו באמצעות שני האקדחים 12 כדורים, שפגעו בליבו ובריאותיו וגרמו למותו במקום.

הליכי המעצר

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. בבקשתה טענה המשיבה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום, וכי קיימות עילות למעצרו נוכח מסוכנותו וכן מחמת חשש לשיבוש מהלכי משפט והימלטות מהדין. בדיון מיום 12.7.2017 הציגה המשיבה את טיעוניה בדבר התשתית הראייתית הלכאורית בעניין העורר, ובהמשך – לבקשת באי כוח העורר – נדחתה שמיעת טיעון מטעמו בנושא זה כמה פעמים, בשל הטענה כי חומר החקירה לא הועבר במלואו לעיונה של ההגנה. עוד יוער, לשלמות התמונה, כי בחודש אוקטובר 2017 נעצרו שני חשודים נוספים בפרשה, שמעון יעקב ונואל אברג'יל (להלן: אקא ונואל) והדיון נדחה פעם נוספת לבקשת באי כוח העורר, כדי לקבל את תוצרי חקירותיהם. בימים 19.12.2017 ו-26.12.2017 נשמעו טיעוני ההגנה לגבי התשתית הראייתית, וביום 31.12.2017 התקיים דיון נוסף, בו נשמעה תשובת המשיבה לטענות העורר. בהחלטה מיום 15.1.2018 קבע בית המשפט כי קיימות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום. עוד נקבע כי עוצמת עילות המעצר בעניינו של העורר גבוהה, ולכן אין להסתפק במקרה דנא בחלופת מעצר או במעצר בפיקוח אלקטרוני.

טענות הצדדים

4. מכאן הערר שלפניי, המופנה הן לקביעה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית התומכת בכתב האישום נגד העורר, הן

להחלטה שלא להפנותו לתסקיר מעצר, שיבחן בין השאר את אפשרות מעצרו בפיקוח אלקטרוני. לטענת העורר התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו מתבססת בעיקר על הודעות שמסרו עדי המדינה, א.א. וב.ב., במשטרה, אשר חסרות פרטים מהותיים וסותרות זו את זו, וממילא אין ליתן בהן אמון. עוד נטען כי קיימים מבצעים פוטנציאליים אחרים שהיו בעלי מניע ממשי לפגוע בחייו של מזרחי, וביניהם אקא ונואל, שאף נחקרו בחשד לרצח. נוכח טענות אלו ואחרות, סבור העורר כי לא קיימת תשתית ראייתית מספיקה להוכחת האישומים נגדו או כי למצער קיים כרסום משמעותי בחומר הראיות. לטענת העורר, החולשה בנדבך הראייתי, לצד התקופה הממושכת בה שוהה במעצר (כשנה ו-8 חודשים) מבלי שהחלו דיוני ההוכחות בהליך (הצפויים להתחיל, נכון לשלב זה, בחודש יוני 2018), מצדיקות בחינת אפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני בעניינו.

5. בדיון שלפני טענה המשיבה כי חומר הראיות בתיק אינו מגלה פערים או חולשה לצורך בחינת קיומן של ראיות לכאורה. נטען כי בהודעות מטעם עדי המדינה עולה כי לכל אחד מהם גרסה עצמאית וקוהרנטית באשר לאירוע נושא כתב האישום בעניינו של העורר, ואלו משלימות ומסייעות זו לזו. המשיבה מבהירה כי אין מחלוקת שלעדי המדינה עבר פלילי עשיר ומכביד אולם לשיטתה, דווקא בשל חלקם האינטגרלי בפועלה של החבורה נושא כתב האישום יכולים היו למסור עדויות רבות ומפורטות לגבי האירועים הרלוונטיים לעניינו. בנוסף, טוענת המשיבה כי עדויות עדי המדינה נתמכות בראיות חיצוניות (כנתוני תקשורת), המחזקות את מהימנותן, וכי בירור מהימנות עדים אלה, מקומו ממילא בהליך העיקרי. עוד נטען, אשר לפערים הנטענים בגרסאות עדי המדינה, כי אלה זניחים לצורך הבחינה הנדרשת בשלב הדיוני הנוכחי. המשיבה הדגישה כי חומר החקירה הגולמי הועבר במלואו לבאי כוח העורר; כי חלק מתמלילי האזנות הסתר טרם הועברו; וכי היא עובדת כעת על הכנת רשימה מתוקנת של חומרי חקירה, בהתאם להערות בית המשפט בהליך קמא.

להשלמת התמונה יוער כי ביום 7.2.2018 הגישה המשיבה בקשה להארכת מעצר רביעית של העורר (ואחרים) לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שנדונה לפני השופטת ע' ברון (לבקשות הקודמות להארכת מעצרו לפי סעיף זה נתן העורר את הסכמתו, ראו החלטה בבש"פ 3739/17 מיום 7.5.2017; החלטה בבש"פ 6254/17 מיום 7.8.2017; והחלטה בבש"פ 8524/17 מיום 5.11.2017).

דיון והכרעה

6. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מורנו כי בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו מקום שבו הוא מוצא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו. בפסיקתנו נקבע כי בשלב זה על בית המשפט לבחון אם בחומר הראיות הקיים, לאחר שיעבור את מבחני הקבילות והמשקל ואת כור ההיתוך של החקירות, טמון סיכוי סביר להרשעת הנאשם במיוחס לו (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)). בראי ההנחיה האמורה, נפנה לבחון את חומר הראיות שלפנינו.

ההודעות שמסרו עדי המדינה א.א. וב.ב. במשטרה

7. לב התשתית הראייתית שלפנינו הוא בגרסאות שמסרו עדי המדינה בחקירותיהם במשטרה, ואליהן מכוונות מרבית השגותיו. עמוד 3

של העורר. נעמוד להלן על עיקרי ההודעות שמסרו השניים במשטרה. לפי עדותו של א.א., בסמוך לאחר שנרצח סייהו, עלה שמו של מזרחי כחשוד מרכזי שסייע לרצח, והוחלט לחסלו (תמליל חקירה מיום 26.6.2016 מס' G-1591-16 (להלן: 1591), עמ' 2-3, 1571 עמ' 3). א.א. מסר כי ב.ב. היה הגורם המוביל בתכנית לרצוח את המנוח, והוא הכניס, בשלב מסוים, את העורר ל"סוד העניינים" (1591 עמ' 8-9; ראו גם תמליל חקירה מיום 27.7.2016 מס' G-1571-16 (להלן: 1571), עמ' 9, 21, 37). עוד ציין א.א. כי הוא והעורר ביצעו תצפית על המנוח בבית הקפה ברוטשילד (1591, עמ' 11), ובשלב מסוים, התכונן היה שא.א. יבצע את הרצח בבית קפה זה, יחזור בריצה לרכב שבו ינהג העורר, ומשם יסתלקו. תכנית זו בוטלה ברגע האחרון נוכח בעיה בהשגת הרכב (1591, עמ' 13; 1571, עמ' 11). עוד מסר א.א. כי במסגרת תכנית אחרת תכננו הוא והעורר להתחפש לאנשים דתיים, ולבצע את הרצח מתחת לבית אמו של מזרחי, שם ידעו שהוא שוהה בימי שישי בשעות הצהריים ממודיעין שאספו (1591, עמ' 14). א.א. מסר, כי גם ניסיון זה בוטל ברגע האחרון, מסיבה שאינו זוכר (1591, עמ' 15-16; 1571, עמ' 10-11). א.א. פירט על תכנית נוספת לרצוח את מזרחי כך שזה האחרון יגיע למקום מפגש כדי לאסוף אקדח לסכסוך שהוא מעורב בו, א.א. ירצח אותו, והעורר ינהג ברכב מילוט שימתין מרחק מה ממקום המפגש (רכב גנוב שגבריאלי סיפק לעורר). לפי ההודעה שמסר א.א., העורר הביא את האקדח שהיה אמור לשמש להוצאתה לפועל של התכנית האמורה, אולם זו לא צלחה בסופו של יום מכיוון שרכב המילוט לא הניע. לגרסת א.א., כשהרכב לא הניע התקשר לב.ב. כדי להודיע לו שהתכנית לא יוצאת לפועל בשל התקלה האמורה ברכב (ראו 1591, עמ' 22-23, 29-26; 1571, עמ' 12-14).

8. מאז אותה תכנית, העיד א.א. כי היה פחות מעורב בתכניות לרצוח את המנוח (1591, עמ' 33, 39-40) והחלק הבא הרלוונטי בעדותו לענייננו נוגע ליום הרצח עצמו. א.א. סיפר כי כמה דקות אחרי שקרה הרצח הוא התקשר לעורר ושמע אותו מתנשף בטלפון. בשיחה זו העורר אמר לו כי הוא ידבר איתו אחר כך (1591, עמ' 35; 1571, עמ' 15). א.א. מסר כי הוא חושב ששיחה זו נעשתה מהטלפון של אקא. עוד מסר א.א. כי למחרת הוא פגש את ב.ב., שאמר לו "זה עבד בסוף" (1591, עמ' 35-36, 42). בהמשך לכך מסר א.א. כי העורר הוא שביצע את הרצח וכי הוא נעלם למשך שבוע לאחריו, ונסע לאילת "לצורך ניקיון" (1591, עמ' 36-37). לאחר כשבוע, לגרסת א.א., העורר יצר עמו קשר ואמר לו שהוא הלך "להתמסטר באילת", ובהמשך הם נפגשו. בפגישה, מסר א.א. שהעורר סיפר לו כי "עשה את זה רגלית", שהמנוח היה בתוך הרכב כשהעורר ירה בו מספר רב של כדורים (1591, עמ' 37-38; 1571, עמ' 15). בפגישה אחרת, לאחר מעצר קודם של העורר (במועד שלא נקב על ידי א.א.), סיפר האחרון לא.א. כי נכנס לפרנויה מכיוון שביקשו ממנו לחתום על מסמך כדי לגלות אם הוא ימני או שמאלי והוא ירה ביד שמאל במנוח. בנוסף, א.א. ציין כי העורר אמר לו שהרצח התרחש בחניה של בית ספר שסמוך לביתו ולבית חברו בבת ים (1591, עמ' 38-39; 1571, עמ' 15). א.א. הוסיף וציין כי הוא והעורר שוחחו על הרצח פעמים רבות, על כך שייתכן שזה לא היה מוצדק, משום שמעורבותו של מזרחי ברצח של סייהו לא הייתה ודאית (1571, עמ' 16-17). לשאלות אם יודע פרטים בדבר סוג האקדח ששימש את העורר ברצח או הבגדים שלבש ביום הרצח, השיב א.א. בשלילה (1591, עמ' 46).

9. מכאן נעבור להודעות שמסר ב.ב. במשטרה. ב.ב. מסר כי תכננו לרצוח את מזרחי בשל מעורבות שיוחסה לו ברצח של סייהו (תמליל חקירה מיום 24.7.2016 מס' G-2480-16 (להלן: 2480), עמ' 3-5) וכי לצורך כך החלו באיסוף מודיעין על מקומות שבהם הסתובב מזרחי, כמו בית הקפה ברוטשילד והבית שלו בגבעת שמואל (2480, עמ' 5-6). כשתיאר ב.ב. את התצפיות שנערכו על ביתו של מזרחי בגבעת שמואל ציין כי אפשרות זו ירדה מהפרק לאחר שהמשטרה עצרה אותו שם (2480, עמ' 7). בנוסף, בתשובה לשאלה אם היו עוד ניסיונות לפגוע במזרחי השיב ב.ב. "עם איזה אוטו שלא הניע. לא זוכר איפה מה" (2480, עמ' 8). בהמשך, סיפר ב.ב. על התכנית לנצל את ההזדמנות שמזרחי חיפש אקדח לצורך סכסוך שהיה מעורב בו על מנת לרצוח אותו בדרך

של "כיפה אדומה". ב.ב. מסר כי הוא אמר למזרחי לאן עליו להגיע כדי לקחת אקדח, ברחוב האילנות בבת ים, שם יחכה לו חבר של ב.ב. ויביא את האקדח. בהמשך עדותו במשטרה מסר ב.ב. כי תיאם את הפגישה עם מזרחי בשיחת טלפון (2480, עמ' 16 ועמ' 3 לקובץ התיקון לתמליל זה (להלן: תיקון התמליל)). בפועל, כך מסר ב.ב., מזרחי הגיע למקום המפגש, שם העורר ירה בו. ב.ב. סיפר כי הוא נפגש עם העורר לפני כן ותכנן את הרצח. כשנשאל מדוע נבחר דווקא המיקום ברחוב האילנות, השיב ב.ב. "זה שכונה של [העורר]" וכי האחרון בחר בו, אולם לא ידע לציין מנין לעורר היה אקדח או כיצד נמלט מהזירה לאחר הרצח (2480, עמ' 10-11, 16 ועמ' 1-3 לתיקון התמליל). ביחס לשאלה אחרונה זו, ציין ב.ב. כי הוא חושב שהעורר נמלט ברגל, אך אינו בטוח בכך. ב.ב. מסר כי הוא לא יודע לתאר פרטים נוספים על זירת הרצח, למשל מספר הכדורים שנורו או מה לבש העורר. כשנשאל מדוע בחר דווקא בעורר להיות מי שיבצע את הרצח השיב ב.ב. כי העורר היה בין החברים של סיהו "ועוד לפני זה היינו מתחת לבית של שרון [מזרחי - ע' פ']" (2480, עמ' 11 ועמ' 2 לתיקון התמליל). אשר לאירועים שלאחר ביצוע הרצח, ציין ב.ב. כי אינו זוכר אם פגש את העורר או אם זה סיפר לו על הרצח (2480, עמ' 12-13).

נתוני התקשורת, דו"ח בדוקאי וסרטון האבטחה

10. לצד הודעות עדי המדינה, נאספו נתוני תקשורת בנוגע למספרי הטלפונים הניידים ששימשו את העורר, א.א. וב.ב.. מפלט נתוני התקשורת של העורר בין התאריכים 7.9.2012 ו-16.9.2012 (להלן: פלט נתוני התקשורת) עולה כי ביום הרצח, 9.9.2012, בשעות הצהריים, נשלח מסרון בין ב.ב. לבין העורר והתבצעו ביניהם מספר שיחות (אחת מהן בשעות אחר הצהריים). כמו כן, בליל הרצח, בשעה 23:14 אותרה שיחה ממספר הטלפון ששימש את א.א. אל מכשירו של העורר (וכך עולה גם מפלט התקשורת של א.א., עמ' 11), שלא התקיימה בפועל. בנוסף, מפלט נתוני התקשורת עולה כי מיום 10.9.2012 שעה 01:17 בלילה ועד ליום 16.9.2012 שעה 11:57 לא התקבלו נתוני איכון של מכשיר הטלפון הנייד של העורר ולא בוצעו בו שיחות (באת כוח המשיבה הסבירה בדיון שלפני כי בנתונים האמורים אפשר לראות כי בפרק הזמן האמור, נכנסו שיחות למכשיר, שהגיעו ישירות לתא הקולי, ובעניין זה תוגש לדבריה חוות דעת בהליך העיקרי). ממחקר תקשורת שנערך למכשיר הטלפון הנייד של ב.ב. עולה כי ביום הרצח זה שוחח עם העורר כמה פעמים ועם מזרחי, בסמיכות זמנים. כמו כן, המכשירים של העורר ושל ב.ב. אוכנו באותו אתר בראשון לציון באותה שעה בצהרי יום הרצח, באופן שיכול להצביע כי אלה נפגשו.

11. עוד יש לציין את דו"ח בדוקאי מס' 2003-0404-01 מיום 20.6.2012 (להלן: דו"ח בדוקאי), כשלושה חודשים לפני מועד הרצח, שבו צוין כי במועד זה נצפו ב.ב., העורר וגבריאל ברכב בחניון, בקרבת ביתו של מזרחי. על פי האמור בדו"ח, השלושה נראו יושבים ברכב, מפצחים גרעינים ולדבריהם - ישבו לדבר ברכב. עוד צוין כי נערך חיפוש בהסכמה ברכב ועל גופם של החשודים וכי על האחרונים נמצא כסף מזומן.

12. אירוע הרצח נקלט גם במצלמת אבטחה שהייתה מוצבת בחניון. בתמצית נציין כי מצפייה בסרטון הרלוונטי לשעת הרצח עולה כי בדקה 21:52 נראה אדם חבוש כובע מצחייה ובגדים כהים הולך על המדרכה של החניון (משמאל לימין ביחס למצלמה; להלן: האדם). בהמשך, בדקה 21:59 מופיע רכב לבן שנכנס לחניון מימין (להלן: הרכב), מקיף את החניון משמאל לימין, וכשהוא בפינה הימנית העליונה, מופיע אותו אדם, אשר מספר רגעים לאחר מכן הולך לכיוון הרכב כשידו הימנית מאחורי גבו. פחות מדקה אחר כך נצפה האדם רץ מהרכב לצד השני של החניון, עוצר לרגע בפינה השמאלית של החניון, חוזר בריצה לרכב ושוב חוזר לאותה

פינה שמאלית ויוצא מנקודה זו משטח הצילום. בדוח צפייה שערך השוטר מקסים זולקין מיום 20.9.2012 (להלן: דו"ח צפייה זולקין) צוין כי האדם הופיע בסרטון גם בדקה 21:17 ובדקה 21:19 ונראה חוצה את החניון פעם משמאל לימין ופעם מימין לשמאל (ופעם נוספת בדקה 21:52). עוד על פי המתואר בדו"ח זה בשעה 21:59 הופיע בחניון הרכב של המנוח, מסוג לקסוס בצבע לבן ובשעה 22:00 נראה אותו אדם יוצא מהשיחים ונעמד מאחורי הרכב של המנוח, הרכב ממשיך בנסיעה כמה מטרים ואז נוסע לאחור לכיוון האדם, שנראה שמכווין את המנוח. לאחר מכן, הרכב של המנוח נעצר והאדם ניגש לכיוון הדלת של הנהג, כאשר תוך כדי ההליכה הוא מחזיק את יד ימינו מאחורי הגב. כמה שניות לאחר מכן האדם חוזר לאותה נקודה שעמד בה מקודם ונעמד במקום והרכב נראה נוסע לאחור כמה מטרים ונעצר. לפי הדו"ח האמור, האדם ניגש שוב לרכב "ובגלל התאורה לא נראה". בשעה 22:01 נראה האדם רץ מהרכב לכיוון החלק השמאלי של החניון, ואחר כך נעצר במקום, כך שנראה שמתעסק בידיים עם משהו, מסתובב ורץ חזרה לכיוון הרכב כאשר נראה שמחזיק דבר מה ביד, וניגש לרכב מהצד של הנהג. בשלב זה לא נראה האדם ולאחר מספר שניות נצפה שוב רץ מכיוון הרכב לכיוון הפינה השמאלית העליונה של החניון, שם נכנס לשיחים ולא נראה עוד.

13. יוער כי הסרטון ממצלמת האבטחה של החניון הוקרן לאחיו של המנוח, גל מזרחי (להלן: האח), שנשאל אם הוא מזהה את דמות החשוד שבו. תחילה השיב האח כי אינו בטוח ובהמשך, כשנשאל שוב אם מישו מהמכרים של המנוח יכול להזכיר את הדמות שבסרטון, השיב שכן ורשם על נייר את שמו הפרטי של ב.ב. (מזכר דו"ח תשאול גל מזרחי מיום 14.9.2012; נספח 100 לערר). בהמשך לכך מסר האח כי לדמות בסרטון הליכה דומה לזו של ב.ב. וכי את ב.ב. הוא מכיר היטב. בהמשך נשאל אם ישנו אדם נוסף ממכריו של המנוח שהליכתו יכולה להזכיר את הדמות השיב כי ייתכן שהליכתו של בן (נראה שהכוונה היא לבן סבן - ע' פ') מזכירה את ההליכה של הדמות שביצעה את הרצח בסרטון.

מבצעים פוטנציאליים אחרים: אקא ונואל

14. כזכור, העורר טוען כי אקא ונואל הם מבצעים פוטנציאליים של הרצח, בין היתר נוכח מעורבותם בתכנונים המקדימים לרצוח את מזרחי וכן משום שהם יצאו מבית הקפה "גורילה" בבת ים (להלן: קפה גורילה), הסמוך לזירת הרצח, כ-8 דקות לפני ביצועו וחזרו אליו רק כ-19 דקות לאחר הרצח. אקא ונואל הוזכרו כמעורבים בתכנית לרצוח את מזרחי במסגרת ההודעות שמסר א.א. (ראו למשל על מעורבותם הכללית בקבלת ההחלטות, 1591, עמ' 7, 32). בתמצית נציין כי א.א. מסר שהשניים היו מעורבים בניסיון הרצח שלא צלח עקב תקלה ברכב המילוט (שהיה אמור להיות מבוצע, כזכור, על ידי א.א.). לפי הודעתו של א.א. בקשר לניסיון זה, נואל אמר שיש לו דרך להביא את מזרחי ל"כיפה אדומה", על רקע רצונו של האחרון להשיג אקדח לסכסוך שהיה מעורב בו (1591, עמ' 21, 23-25). בנוסף, א.א. ציין כי הוא ואקא סיכמו כי אם מזרחי יגיע יחד עם בן סבן, גם הוא ימות (1571, עמ' 12-13; 1591, עמ' 28).

15. בסרטון אבטחה שצולם בקפה גורילה מיום הרצח 12.9.2012 (מצלמה 7) עולה כי נואל ואחרים הגיעו למקום בשעה 20:19 (זיהוי הדמויות בסרטון זה הוא על פי דו"ח צפייה של א.א. מיום 12.7.2016 (להלן: דו"ח צפייה א.א.). שם, עמ' 6-7). בשעה 20:44 הגיעו שניים נוספים שלא זוהו על ידי א.א. ונואל בא לקראתם (דו"ח צפייה א.א., עמ' 8-9). בשעה 21:21 נצפים אקא וא.א. נכנסים לקפה גורילה (שם, עמ' 10-12). בהמשך, יוצא א.א. - פעם עם נואל ופעם עם אקא לכמה דקות כל אחד (ראו דו"ח צפייה א.א., עמ' 19-22 ועמ' 24-25, בהתאמה). בשעה 21:53 נצפים אקא ונואל יוצאים מקפה גורילה (שם, עמ' 29). בשעה 22:04,

דקות ספורות לאחר השעה שבה בוצע הרצח, נצפה א.א. מדבר בטלפון נייד אולם בחקירתו לא היה בטוח שמדובר בשיחה לעורר כפי שמסר בהודעותיו (דו"ח צפייה א.א., עמ' 52-55). בשעה 22:20 חוזרים אקא ונואל לקפה גורילה, כשהם מחויכים (שם, עמ' 57). לשאלת החוקרת בדבר פרק הזמן שעבר מאז שיצאו השניים ועד לחזרתם השיב א.א. כי לא עבר מספיק זמן כדי לבצע את הרצח וכי הם לא היו חוזרים למסעדה לאחר מכן (שם, עמ' 56-57).

16. ביום 22.10.2017 נחקר נואל בחשד לרצח המנוח, ניסיון לרצח וקשירת קשר לפשע. בהודעתו ציין כי אינו זוכר דבר מהימים הקרובים למועד הרצח; כי הוא ומזרחי היו חברים טובים; וכי לא יודע כלום על הרצח ולדבריו, "זה היה ביום בהיר" (נספח 113 לערר). ביום 23.10.2017 נחקר אקא באותם חשדות ושמר על זכות השתיקה (נספח 114 לערר).

דין

17. העורר טוען כי התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת בעניינו חלשה, וזאת בין היתר משום שלא הוכח מניע מצדו לרצוח את מזרחי (נוכח ההכרות השטחית עם סיהו), וכן לא הוכחה מעורבותו של העורר בחבורה שתכננה את הרצח. בהקשר זה מוסיף העורר כי קיימים מבצעים פוטנציאליים אחרים, שהיה להם מניע ממשי לפגוע בחייו של המנוח, ובראשם ב.ב. (שזוהה בתור הדמות בסרטון על ידי אחיו של המנוח). לטענת העורר בגרסאות שמסרו עדי המדינה חוסרים רבים, אלו לא משלימות זו את זה ואין בהן כדי למלא אחרי דרישת הסיוע הראייתית לעדות עד מדינה, בניגוד למסקנת בית המשפט המחוזי. ממילא, כך הטענה, לא ניתן לייחס לעדים אלה מהימנות רבה נוכח הרקע העברייני שלהם. אשר לא.א. נטען בין היתר כי למרות גרסתו שלפיה העורר התוודה בפניו על דבר הרצח, א.א. לא ידע למסור פרטים על ביצועו; כי אין אימות בנתוני התקשורת לשיחה שא.א. עשה לעורר, לפי טענתו, מהטלפון של אקא בסמוך לאחר הרצח; וכי א.א. לא מסר פרטים נכונים על מיקומו בשעת הרצח. לגבי הודעתו של ב.ב. נטען כי הלה לא יודע בוודאות כי העורר היה מי שביצע את הרצח; וכי לא נמסרו בגרסתו פרטים אלמנטריים על הרצח, ובכלל זאת לגבי כלי הנשק ששימש לרצח, למרות שלדבריו היה פעיל בתכנונו. עוד נטען כי שגה בית המשפט כשלא דן בטענות העורר כי אקא ונואל הם מבצעים פוטנציאליים למרות שחומר החקירה בעניינם הוצג לו. נטען כי השניים עזבו את קפה גורילה, הסמוך לזירת הרצח לפרק הזמן שבו הוא התבצע, וגם בחקירתם לא הופג החשד למעורבותם ברצח.

18. בדיון שלפני טענה המשיבה כי העורר רחוק מלהיות "אורח לרגע" בחבורה שעניינה תואר בכתב האישום, וכי ההשתייכות לאותה חבורה היא אינה בגדר "מועדון סגור", אלא שהכניסה והיציאה ממנה הן דינמיות, ומושפעות מהאינטרסים הנוהגים באותה העת. המשיבה טוענת כי עד המפתח בפרשה הוא א.א. ומעדותו ניתן ללמוד על התכניות האופרטיביות לרצוח את המנוח. בנוסף, א.א. מסר כי העורר התוודה בפניו על ביצוע הרצח ובמסגרת זאת סיפק פרטים לא זניחים על הרצח ובהם העובדה שהעורר ברח באופן רגלי מהזירה, כי ירה מספר רב של כדורים וכי העורר "ירד למחתרת" לתקופה של כשבוע לאחר הרצח. אשר לטענה כי לא אותרה שיחה יוצאת מהטלפון של אקא לעורר בסמוך לרצח (כגרסת א.א.), טוענת המשיבה כי אקא עשה שימוש באותה העת בטלפונים "מבצעים" והחליפם דרך קבע. לעמדת המשיבה, עדותו של א.א. הן לגבי התכנונים עובר לביצוע הרצח, הן לגבי התוודות העורר בפניו, נתמכת בראיות חיצוניות ועדותו של ב.ב. משלימה ומחזקת אותה. כך גם לגבי ב.ב., שעדותו נוגעת בעיקר לתכנון האופרטיבי שקדם לרצח עצמו, נטען כי זו נתמכה בראיות חיצוניות כדו"ח בדוקאי ונתוני התקשורת וכן כי יש בה אימותים לחלקים מסוימים מגרסתו של א.א.. מכל מקום, המשיבה מדגישה כי הפערים הנטענים בגרסאות עדי המדינה זניחים ושמקומן של ההשגות על

מהימנותם להידון בהליך העיקרי. אשר לאקא ונואל, המשיבה טענה כי אכן, חומרי החקירה לגביהם הוגשו לבית המשפט המחוזי בטרם קיבל החלטתו. לגופם של דברים נטען כי משעות איתורם בקפה גורילה בערב הרצח ניתן להסיק כי לא נטלו חלק ברצח באופן ישיר.

19. לאחר בחינת חומר הראיות בתיק, לרבות החומרים הנוגעים לאקא ונואל, לא מצאתי כי הונחה עילה להתערב במסקנת בית המשפט המחוזי אשר לכך שקיימות בענייננו ראיות המגלות סיכוי סביר להרשעת העורר במיוחס לו כמצוות חוק המעצרים. אכן, למקרא עדויותיהם של א.א. וב.ב., מוכן אני להניח בזהירות המתבקשת - לצורך הדיון ולטובת העורר - כי ניתן להעלות השגות על מרכזיות חלקו בתכנון ניסיונות הרצח השונים. יחד עם זאת אני סבור כי בכך יש כדי להביא לפגיעה בעוצמת הראיות הקיימות להוכחת המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום לצורך השלב הדיוני הנוכחי. בעדויות א.א. וב.ב. ניתן למצוא בבירור קווים משותפים ובהם האופן בו תיארו את קבלת ההחלטה על רצח מזרחי ואת פעולות איסוף המודיעין על מזרחי בבית הקפה ברוטשילד, ובסמוך לביתו ולבית אמו. א.א. גם ידע לספר במסגרת עדותו על כך שמעקב שביצע ב.ב. על ביתו של מזרחי בגבעת שמואל נחשף על ידי המשטרה, וסיפר שאולי גם העורר היה חלק ממנו (1591, עמ' 17-18; 1571, עמ' 10). אירוע זה, שעליו סיפרו שני עדי המדינה, נתמך גם באמור בדו"ח בדוקאי. לכך יש להוסיף כי בשתי הגרסאות, של א.א. ושל ב.ב., חרף החוסרים הנטענים בהן (שמשמעותם תידון בהליך העיקרי), עולה מעורבותו של העורר בביצוע הרצח בצורה ברורה, ואף אני סבור - כבית המשפט המחוזי - כי התיאורים בעדויות אלו משלימים זה את זה באופן מספק לבחינה הנדרשת בשלב זה, הנוגעת כאמור לפוטנציאל המארג הראייתי שהוצג בעניין העורר. כמו כן, על רקע דברים אלה, סבורני כי לא נפל פגם במסקנת בית המשפט כי במקרה דנא עדויות עדי המדינה יכולות למלא אחר דרישת הסיוע הרלוונטית לשלב זה של ההליך (לפי הגישה בפסיקה המכירה בדרישה זו), וזאת מבלי לקבוע מסמרות לגבי מהימנותם של אלה (ראו בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (21.8.2005); בש"פ 6180/11 אלעזר נ' מדינת ישראל, פסקאות ז-ח (13.9.2011)).

20. בנוסף, כפי שהודגם, העדויות שמסרו א.א. וב.ב., נתמכות - במידה כזו או אחרת - בנתוני תקשורת רלוונטיים. כך, עדותו של ב.ב. כי ביום הרצח היה זה הוא שתיאם עם מזרחי את הגעתו לחניון, לצד תיאומים שערך עם העורר באותו היום, נתמכת בפלט התקשורת של מספר הטלפון הנייד שלו, אשר מצביע אף על קיום פגישה בינו לבין העורר ביום הרצח. אשר לא.א., לפי גרסתו, דיבר עם העורר בסמוך לאחר הרצח וזה האחרון התנשף. לאחר מכן, כך מסר א.א., נעלם העורר לתקופה של כשבוע, במהלכה שהה באילת. הגם שאין אימות בנתוני התקשורת לשיחה שערך א.א. עם העורר דקות ספורות לאחר הרצח ממספר הטלפון של אקא (וראו בהקשר זה טענת המשיבה בדיון שלפני לגבי שימוש של האחרון בטלפונים "מבצעים"), מפלט התקשורת לגבי מספר הטלפון של העורר עולה כי אכן לא הייתה פעילות במכשיר החל משעות הלילה המאוחרות של ליל הרצח ועד לכמעט שבוע לאחר מכן.

21. בצד דברים אלה, ברי כי במסגרת הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים השאלה העומדת לפנינו היא אם קיים בחומר החקירה פוטנציאל להוכיח את אשמת העורר בתום ההליכים, ואין מקום להידרש לטענות הנוגעות למהימנות העדויות או למשקלן. מלאכת קביעת המהימנות והמשקל שמורה למותב שדן בהליך העיקרי, ובמסגרת זו תתבררנה גם טענות העורר בשאלת מהימנותם של עדי המדינה, בין היתר על רקע מעורבותם הענפה בפלילים (ראו, בין רבים: בש"פ 3713/15 מדינת ישראל נ' שבו, פסקה 12 (10.6.2015); בש"פ 1510/15 אבו עראר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.3.2015)).

22. אשר לטענה כי אקא ונואל הם מבצעים פוטנציאליים של הרצח, וכי חקירתם, כמו גם העדויות של א.א. וב.ב. על חלקם בתכנית לרצוח את מזרחי מעידות על חולשת הראיות נגד העורר - אמנם, דומה שנפלה טעות בקביעת בית המשפט המחוזי שלא נדרש לטענות העורר לגבי חלקם של אקא ונואל בביצוע הרצח מן הטעם שחומר החקירה בעניינם לא הוצג לפניו (כפי שאישרה המשיבה בדיון שלפניי, חומרים אלה הוגשו אף בהליך קמא). ברם, איני מוצא כי לגוף הדברים, יש בטענות העורר בנושא זה כדי לפגוע בעוצמת התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת להוכחת המיוחס לו. כפי שציננה המשיבה בדיון שלפניי, בסרטון האבטחה מקפה גורילה, נראים אקא ונואל עוזבים את המקום בשעה 21:53 ואילו האדם הנצפה בסרטון המתעד את הרצח, מופיע בחניון כבר בשעה 21:52 (עוד יצוין כי על פי דו"ח צפייה זולקין, אותו אדם הופיע בחניון כבר בדקות 21:17 ו-21:19 ואילו מסרטון קפה גורילה עולה כי נואל הופיע בו בשעה 20:19 בליל הרצח ואקא בשעה 21:21). בהינתן האמור, ובהעדר אינדיקציה למעורבות ישירה של השניים בביצוע הרצח בראיות האחרות המצויות בתיק, ומבלי לקבוע מסמרות באשר לחלקם של אקא ונואל ברצח המנוח, איני סבור כי טענות אלו של העורר מצביעות על חולשה כאמור בחומר הראיות הלכאורי בכל שאמור במעורבותו שלו בעבירות המיוחסות לו.

23. לדברים אלה מצטרפת גם שתיקתו של העורר. בחקירותיו במשטרה בחר העורר לשמור על זכות השתיקה ולא סיפק הסבר חלופי בדבר ההאשמות המיוחסות לו. כבר נקבע בפסיקתנו כי בשלב הנוכחי - היינו, בגדר החלטה בדבר מעצר עד תום ההליכים - שתיקת נאשם בחקירתו עשויה לחזק את התשתית הראייתית הקיימת נגדו, וגם לכך יש ליתן משקל (ראו למשל בש"פ 7129/15 מדינת ישראל נ' גפני, פסקה 15 (28.10.2015); בש"פ 6837/13 חרבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (28.10.2013)).

על יסוד המקובץ לעיל, לא ראיתי להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי שמצאה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר.

חלופת מעצר

24. מכאן, יש להידרש לטענות העורר הנוגעות לשחרורו חלופת מעצר או למעצרו בפיקוח אלקטרוני. העורר טוען כי שגה בית המשפט כשלא הורה על הכנת תסקיר מעצר בעניינו, שיבחן את האפשרות של מעצר בפיקוח אלקטרוני, וזאת בין היתר נוכח החולשה הנטענת בחומר הראיות הקיים בעניינו; עברו הפלילי הבלתי מכביד; העובדה כי מדובר במעצר ראשון עבורו, בו הוא נתון תקופה ממושכת של שנה וחצי, על המשתמע מכך; והיותו נשוי ואב לשני ילדים קטנים. העורר מוסיף כי יש ליתן משקל גם לקצב התקדמות ההליך - הצפוי להיפרס על פני שנים - ולכך שנאשמים אחרים בפרשה שוחררו ממעצר. בתגובה לטענות אלו טענה המשיבה כי אין מקום לשחרר את העורר ממעצר מאחורי סורג ובריח; וכי נאשמים אחרים ששוחררו בגדרי פרשה זו, הואשמו בעבירות שחומרתן פחותה ולכן לא ניתן ללמוד מעניינם למקרה דנא.

25. נוכח המסקנה שאליה הגעתי, היינו: כי העורר לא הצביע על חולשה בתשתית הראייתית הלכאורית הקיימת בעניינו, סבורני כי אין מקום להתערב גם בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא להורות על שחרורו של העורר לחלופת מעצר או על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט המחוזי עמד על עילות המעצר המתקיימות בעניינו של העורר, הקשורות הן למסוכנותו, הן לחשש משיבוש

מהלכי משפט ומהימלטות מן הדין, ומצא כי לא התקיימו במקרה דנא הנסיבות יוצאות הדופן שבהן ניתן להסתפק – כאשר עסקינן בנאשם בעבירת רצח – במעצר שאינו מאחורי סורג ובריח. העורר לא הניח עילה להתערב בתוצאה זו בנסיבות המקרה שלפנינו, הנסמכת על השיקולים הרלוונטיים הצריכים לעניין (ראו למשל בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (18.4.2010); בש"פ 194/10 חמודה נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (27.1.2010); בש"פ 2646/97 עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 523, 526-527 (1997)). למותר לציין כי אין באמור משום נקיטת עמדה בהתייחס לבקשת המשיבה להאריך את מעצרו של העורר בפעם הרביעית, הנדונה לפני מותב אחר בבית משפט זה.

סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, ל' בשבט התשע"ח (15.2.2018).

ש ו פ ט